

nemlig i den tværfaglige a-kasse, i stedet for at have fået beskæftigelse. Det er vel det, der er meningen, når man er nået frem til, at man har så stor en procentdel, som skal aktiveres, og dermed har de store tal for aktiveringen.

Så jeg må jo nok sige, at det sådan ligesom vender tingene lidt på hovedet, og derfor er det stadig væk en understregning af, at det faktisk er i den a-kasse, der har den største ledighed for sine medlemmer, man kan gemme sig bedst. Og det var det, jeg spurgte om ikke hr. Freddy Dam ville bekræfte.

Kl. 17.00

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Freddy Dam ønsker ikke ordet, og så er det faktisk hr. Ole Vagn Christensen som ordfører.

Ole Vagn Christensen (S):

Med det her forslag fortsætter regeringen sit felttog imod de hævdvundne rettigheder, som er resultatet af den mangeårige indsats fra de danske lønmodtagere og fagbevægelsen.

I dag fremlægges så det seneste initiativ i rækken af forslag, som har til formål at stække lønmodtageren og ødelægge den danske model for arbejdsmarkedet. Det gælder forslaget om oprettelsen af tværfaglige arbejdsløsheds-kasser, som er endnu en gammel kending fra tidligere år her i Folketinget.

Argumentet fra regeringen er, at de tværfaglige a-kasser vil sikre større omstillingsevne, faglig mobilitet. Det er ingen uenige i er et udmærket mål, men det er, som om regeringen overser, at der allerede i dag er en meget stor mobilitet blandt de mange tusinde af mennesker, som bevæger sig ind og ud af a-kasse-systemet.

Når jeg skal vurdere arbejdsmarkedspolitik, har der altid været tre ting, som er afgørende, og det er, at den gavner konkurrenceevnen og dermed investeringslysten, at den fremmer trivsel og dermed et godt arbejdsmiljø, og at den sikrer virksomhederne en fornuftig indtjening.

Ud fra disse grundlæggende betragtninger har jeg også vurderet regeringens forslag om tværfaglige a-kasser. Og lad mig indlede med at sige, at tværfaglige a-kasser jo ikke er et ukendt fænomen i Danmark. Vi har allerede i dag en række tværfaglige a-kasser for lønmodtagere og også for selvstændige. Derfor spørger jeg: Vil det gavne konkurrenceevnen at have endnu flere tværfaglige a-kasser? Svaret er nej.

En tværfaglig a-kasse vil have meget dårlig kontakt til brancherne. Det betyder, at mange

nyttige arbejdskvalifikationer kan gå tabt. Job-åbninger kan blive dyre for virksomhederne, eftersom der skal foretages unødvendig oplæring. Endvidere kan mange risikere at få længere arbejdsløshedsperioder, som vi har været inde på. Det er alt sammen til skade for virksomhedernes konkurrencevne.

Hvad så med trivsel? I dag indgår medarbejderne i et system med tillidsmandssamarbejds-aftaler, som betyder, at der bliver taget hånd om medarbejdernes problemer. Der er ingen, som bliver glemt. Det skaber derimod bedre arbejdsmiljø og trivsel for medarbejderne, at de indgår i et netværk på arbejdspladsen og oplever den tryghed, som ligger i at være en del af et fællesskab.

Har medarbejderen derimod valgt en tværfaglig a-kasse, kan vedkommende meget nemt komme til at ligge i læ af, at der intet ansvar er for, at medarbejderen kan vende tilbage til arbejdspladsen – kun ved aktiviteringstilbud. Den ledige kan meget nemt blive kastebold mellem a-kasserne.

Medarbejderen får en frihed, som i virkeligheden kan betyde, at vedkommende enten selv lægger sig i læ af et understøttelsessystem, eller at vedkommende bliver glemt af arbejdspladsen. Det vil være til skade for medarbejdernes trivsel og for arbejdsmiljøet.

Virksomhedernes indtjening hænger sammen med medarbejdernes trivsel. Glade og engagerede medarbejdere er en medvirkende årsag til, at kapitalejerne får det maksimale udbytte. Med andre ord kan regeringens forslag om yderligere oprettelse af tværfaglige a-kasser kun føre til forringede forhold for lønmodtageren og dermed for virksomhederne.

Vi kan naturligvis ikke medvirke til forslaget gennemførelse. Det er som alt andet, vi har set fra regeringen, dårligt gennemtænkt. Jeg tænker her på, at vi mangler svar på, hvordan regeringen også på en lang række andre områder, hvor der har været taget initiativer, faktisk er med til at ødelægge konkurrenceevnen. Og vi mangler svarene på, hvordan man har tænkt sig at gøre det modsatte.

Sådan kunne vi blive ved med at stille spørgsmål.

Enten har regeringen fuldstændig misforstået meningen med den danske model, eller også vildleder regeringen befolkningen, hvis den igen og igen stækker lønmodtagernes mulighed for at organisere sig og stille krav til forhandlin-